

Chambre des Représentants

SESSION 1968-1969

19 NOVEMBRE 1968

123e Cahier de la Cour des comptes.

RAPPORT

FAIT AU NOM
DE LA COMMISSION DES FINANCES (1)
PAR

M. Gérard DELRUELLE.

MESDAMES. MESSIEURS,

Au cours de ses réunions des 2 mai, 23 mai, 30 mai et 12 décembre 1967, une sous-commission de la Commission des Finances a examiné une série de problèmes soulevés par la Cour des comptes dans le Fascicule 1 du 123e Cahier.

Le rapport a été préparé et rédigé par M. Waltniel, qui ne fait plus partie de notre assemblée.

La sous-commission m'a demandé de le remplacer et il m'a été agréable d'accéder à cette demande, parce qu'elle me donne l'occasion de rendre hommage à M. Waltniel pour son excellent rapport, à la rédaction duquel je n'ai personnellement pas le moindre mérite,

* * *

Il convient de faire observer que les questions ainsi discutées ne représentent qu'une sélection restreinte par rapport à l'ensemble des problèmes énoncés dans ce 123e cahier. On ne s'est arrêté qu'aux questions principales,

(1) Composition de la Commission:

Président: M. Dequae.

A. ~ Membres: MM. Baeskens, Chabert, Dequae, Meyers, Michel, Persoons, Posson, Vandamme. - MM. Boeykens, Brouhon, Claes (Willy), Deruelles (Henri), Detière, Mottard, Simonet. ~ MM. Ciselet, De Clercq, Defraigne, Delruelle (Gérard), Gendebten. ~ MM. Olaerts, Van der Elst, ~ M. Defosset,

B. ~ Suppléants: MM. De Gryse, Goemon, Peeters, Urbain. ~ MM. Boutet, Hurez, Lamers, Van Daele. ~ MM. Hubeux, Pede, Van Lidth d', leude, ~ M. Goemans. ~ M. Moreau.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1968-1969

19 NOVEMBER 1968

123te Boek van het Rekenhof.

VERSLAG

NAMENS
DE COMMISSIE VOOR DE FINANCIEN (1)
UITGEBRACHT

DOOR DE HEER Gérard DELRUELLE.

DAMES EN HEREN,

Tijdens haar vergaderingen van 2 mei, 23 mei, 30 mei en 12 december 1967 heeft een subcommissie van de Commissie voor de Financien een aantal problemen onderzocht welke door het Rekenhof zijn opgeworpen in Deel I van het 123e Boek.

Het verslag werd voorbereid en opgesteld door de heer Waltniel, die geen deel meer uitmaakt van onze vergadering.

De subcommissie heeft mij gevraagd hem te vervangen, en het was mij aangenaam op dit verzoek in te gaan daar mij aldus de gelegenheid is geboden om hulde te brengen aan de heer Waltniel voor zijn nitstekend verslag, aan de redactie waarvan ik niet de minste verdienste heb.

* * *

De aandacht zij erop gevestigd dat de in dit verslag besproken kwesties slechts een heperkte keuze vormen onder al de problemen welke in dit 123ste Boek worden aangesneden. Alleen de bijzonderste aangelegenheden kwamen ter sprake.

(1) Samenstelling van de Commissie:

Voorzitter: de heer Dequae.

A. - Leden: de heren Baeskens, Chabert, Dequae, Meyers, Michel, Persoons, Posson, Vandamme. ~ de heren Boeykens, Brouhon, Claes (Willy), Deruelles (Henri), Detière, Mottard, Simonet. ~ de heren Ciselet, De Clercq, Defraigne, Delruelle (Gérard), Gendebten. ~ de heren Olaerts, Van der Elst. ~ de heer Defosset,

B. - Plaatsvervangers: de heren De Gryse, Goemon, Peeters, Urbain, ~ de heren Boutet, Hurez, Lamers, Van Daele. ~ de heren Hubeux, Pede, Van Lidth de leude. ~ de heer Goemans. ~ de heer Moreau.

1) Défaits.

Disparition sans trace d'un envoi de fonds.

Impossibilité pour la Cour de se prononcer sur une responsabilité comptable quelconque (p. 34).

Les faits.

Un pli scellé contenant un envoi de fonds d'un montant de 1:00 000 F formé le 19 décembre 1964 par le bureau des postes de Charleroi 1, 1re section, pour la sous-perception de Taillis-Pré dépendant du bureau de Châtelaineau, a disparu lors de son passage par ce dernier bureau où il a été remis à 4 h 30.

Dans cette affaire, seule la responsabilité civile peut être retenue. Il en a d'ailleurs été ainsi. En effet, une négligence a été constatée dans le chef de l'employé qui reçut le pli scellé. Les faits n'ont cependant pas été retenus et l'affaire a été classée sans suite.

Cette responsabilité civile, au sujet de laquelle la justice est appelée à se prononcer et qui peut être invoquée vis-à-vis de tout employé chargé de la garde ou du transport de fonds, n'est pas en cause ici.

La Cour des comptes se préoccupe uniquement de la responsabilité comptable, sur laquelle elle n'a pu se prononcer. La Cour demande dès lors que la réglementation soit modifiée ou simplifiée de manière qu'elle puisse dorénavant exercer sa mission juridictionnelle. Dans le cas précité elle n'était pas en mesure de le faire.

En effet, conformément à l'article 104 du 5e volume de l'Instruction générale portant organisation de l'Administration des Postes et ayant force légale en vertu de l'article 55 de la loi du 15 mai 1846, les membres du personnel du bureau de Châtelaineau devaient uniquement veiller sur le transfert du pli scellé à la sous-perception de Taillis-Pré. Du point de vue comptable, la responsabilité ne leur incombe donc pas.

D'autre part, le comptable de Charleroi I, 1re section, est acquitté, puisqu'il a été établi qu'il a respecté les précautions élémentaires lors de la formation de l'envoi.

La thèse de la Cour des comptes.

En présence de cette situation et tenant compte des difficultés qui peuvent en résulter pour l'exercice de la mission juridictionnelle de la Cour, il conviendrait de revoir la réglementation en la matière, laquelle, ainsi qu'il a été dit, a obtenu force de loi. Deux solutions sont possibles.

Ou bien, il faudrait obliger le comptable du bureau qui est tenu de transmettre l'envoi à la sous-perception, de prendre d'abord les fonds en charge.

Ou bien il serait possible d'envisager un envoi direct des fonds de subvention. Sans que soit le bureau dont dépend la sous-perception, soit le bureau d'approvisionnement n'ait à intervenir. Une telle procédure serait moins longue que la procédure actuelle.

I) Tekorten.

Spoorloze verdwijning van een geldzending.

Onmogelijkheid voor het Rekenhof om uitspraak te doen over enige rekenplichtige aansprakelijkheid (blz. 35).

De [citen].

Een verzegelde omslag met een geldzending ten bedrage van 400 000 F die op 19 december 1964 door het postkantoor Charleroi I, I^e sectie, werd samengesteld voor de onderontvangerij te Taillis-Pré, welke van het kantoor te Châtelaineau afhangt, verdween, terwijl hij zich in laatstgenoemd kantoor bevond, alwaar hij om 4 h 30 werd afgegeven.

In deze zaak kan alleen de burgerlijke verantwoordelijkheid worden weerhouden, Zulks is trouwens gebeurd. In hoofde van de bediende die de verzegelde omslag ontvangen had, werd immers nalatigheid vastgesteld. De feiten werden evenwel niet weerhouden en de zaak werd geseponeerd.

Deze burgerlijke verantwoordelijkheid, waarover het gerecht uitspraak doet en die kan worden ingeroepen t.o.v. iedere bediende die met de bewaking of het transport van gelden is belast komt hier evenwel niet te pas.

Het Rekenhof bekommert zich enkel om de rekenplichtige aansprakelijkheid, waarover het geen uitspraak heeft kunnen doen. Het vraagt derhalve dat de reglementering zodanig zou worden gewijzigd of vereenvoudigd, dat het voortaan zijn juridictionele taak naar behoren zou kunnen vervullen. In het hierhoven aangehaalde geval kon zij dit niet.

Índerdaad, krachtens artikel 104 van het 5^e Boekdeel van de Algemene Onderrichtingen houdende inrichting van het Bestuur der Posterijen die kracht van wet heeft ingevolge artikel 55 van de wet van 15 mei 1846, moesten de personeelsleden van het kantoor van Châtelaineau er enkel over waken dat de verzegelde omslag werd doorgezonden naar de onderontvangerij van Taillis-Pré, Rekenplichtig kunnen ze dus niet aansprakelijk worden gesteld.

Anderzijds gaat de rekenplichtige van Charleroi I, sectie I, eveneens vrij uit, vermits bewezen werd dat hij bij het samenstellen van de zending de reglementaire voorzorgsmaatregelen in acht had genomen.

De stelling van het Rekenhof.

Geplaatst voor die toestand en rekening houdend met de moeilijkheden die er kunnen uit voortvloeien voor de uitoefening van de juridictionele taak van het Hof, zou het passend zijn de terzake geldende reglementering, die zoals gezegd, kracht van wet, heeft te herzien. Twee oplossingen zijn mogelijk.

Ofwel zou men aan de rekenplichtige van het kantoor dat de zending moet verzenden aan de onderontvangerij, de verplichting kunnen opleggen de gelden eerst op te nemen.

Ofwel zou men kunnen overwegen de als kasvoorraad bestemde gelden rechtstreeks toe te zenden, zonder dat ofwel het kantoor waarvan de onderontvangerij afhangt, ofwel het bevoorradingskantoor, moet tussen komen. Dergelijke procedure zou minder tijdrovend zijn dan de huidige.

*Le [Joint de ouc dit Ministre. des Postes,
Télégraphes et Téléphones.*

Le Ministre des P. T. T. ne put se rallier aux suggestions formulées par la Cour des comptes.

Et ce qui concerne la première proposition, à savoir la prise en charge des fonds par le comptable du bureau chargé de transférer ensuite l'envoi à la sous-perception, il y a lieu de noter que le Ministre compétent a, jadis déjà, rejeté cette proposition. Il estime que cette procédure serait longue et pratiquement irréalizable (voir Bulletin des Questions et Réponses, Chambre des Représentants, 21 juin 1966, p. 1283). En effet, cette solution requerrait la présence constante d'un comptable, ce qui signifie aussi qu'il faudrait au moins doubler le corps des comptables. Il ne peut en être question pour le moment.

La deuxième solution, à savoir l'envoi direct, n'est pas davantage intéressant, puisqu'elle requiert également la présence constante d'un comptable. En effet, si dans le cas précité l'envoi avait été transmis directement à Taillis-Pré, un comptable aurait également dû être présent tôt le matin, sinon il n'aurait été question, comme à Châtelain, que d'une responsabilité civile.

Le point de vue de la sous-commission.

Votre sous-commission estime que le règlement des postes devrait être modifié de façon qu'il y ait toujours une personne responsable. En conséquence, elle a demandé que l'Administration des Postes veuille bien tenir compte des suggestions de la Cour des comptes et, en collaboration avec celle-ci, rechercher une solution. L'Administration a donné suite à cette demande et a pris contact avec la Cour. à la suite de quoi, une solution a été trouvée au cas présentement examiné.

En effet, l'Administration des Postes n'a pu obtenir que l'articlé par la Cour des comptes qu'à titre d'exemple. Le problème de la réorganisation des services postaux reste posé. De la manière dont les choses se présentent actuellement il sera difficile, semble-t-il, de trouver une solution. En effet, l'Administration des Postes a pu obtenir que l'article 55 de la loi du 15 mai 1846 soit maintenu dans le projet de loi annoncé réglant le statut du comptable public. Cela signifie que le Parlement renonce à certains droits qui relèvent de sa compétence et non de celle du Ministre des Postes.

Dans ces conditions, si le Gouvernement, à l'occasion de la discussion parlementaire du projet de loi réglant le statut du comptable public, entend préserver, en faveur de l'Administration des Postes, la dérogation prévue à l'article 55, la sous-commission exprime le vœu que cette dérogation ne porte en aucun cas atteinte au principe du pouvoir juridictionnel de la Cour des comptes.

2) Affiliations irrégulières à l'Office national de sécurité sociale (page 40).

Par note du 19 février 1957, le Ministre du Travail et de la Prévoyance sociale a enjoint le Fonds national d'assurance maladie-invalidité à ne plus poursuivre la récupération des prestations sociales accordées aux travailleurs dont l'affiliation irrégulière à l'Office national de sécurité sociale avait été annulée rétroactivement par ce dernier organisme.

De stelling van de Minister (i) Posten, Telegrafie en Telefoon,

De Minister van P. T. T., kon met de suggesties van het Rekenhof niet akkoord gaan.

Wat het eerste voorstel betreft, met name de opneming van de gelden door de rekenplichtige van het kantoor die de zending verder moet overnemen aan de onderontvanger, dient te worden genoteerd dat de bevoegde Minister dit voorstel eertijds van de hand heeft gewezen. Zijns inziens zou deze procedure tijdrovend en praktisch niet te verwezenlijken zijn (zie Bulletin van Vragen en Antwoorden, Kamer van Volksvertegenwoordigers, dd. 21 juni 1966, blz. 1283). Immers deze oplossing zou betekenen dat er voortdurend een rekenplichtige aanwezig moet zijn. Dit betekent meteen dat het korps der rekenplichtigen op zijn minst zou moeten worden verdubbeld, Hieraan kan voorts ook niet worden gedacht.

De tweede oplossing, te weten het rechtstreeks toezenden, zou evenmin weinig baat bij brengen, vermits ook in dit geval steeds een rekenplichtige op post zou moeten zijn. Inderdaad, indien in het hierboven geciteerde geval de toezending rechtstreeks was doorgezonden naar Taillis-Pré, had aldaar in de vroege morgen eveneens een rekenplichtige moeten aanwezig zijn, Zoniet kwam er, zoals te Châtelain, enkel een burgerlijke aansprakelijkheid bij te pas.

De zienswijze van de subcommissie.

Uw subcommissie meent dat het postreglement derwijze zou moeten worden gewijzigd, dat er steeds een persoon verantwoordelijk is. Zij heeft derhalve gevraagd dat het Bestuur der Posten rekening zou willen houden met de suggesties van het Rekenhof en dat dit Bestuur, in samenwerking met het Rekenhof, naar een oplossing zou zoeken. Het bestuur is op dit verzoek ingegaan en heeft contact opgenomen met het Hof. Dientengevolge werd voor het hier behandelde geval een oplossing gevonden.

Daarmee is deze kwestie evenwel niet van de baan. Immers, het geval dat zich te Taillis-Pré voordoet, werd door het Rekenhof slechts ten exemplatieve titel aangehaald. Het probleem van de reorganisatie van de postdiensten blijft gesteld. Zoals de zaken er thans voorstaan heeft het er trouwens de schijn van dat er moeilijk een oplossing zal kunnen gevonden worden. Het bestuur der Postdiensten heeft immers kunnen bekomen dat artikel 55 van de wet van 15 mei 1846, in het aangekondigd wetsontwerp tot vaststelling van het statuut van de openbare rekenplichtige zou worden behouden. Dit betekent dat het Parlement meteen afstand doet van bepaalde rechten, die tot zijn bevoegdheid behoren en niet tot deze van de Minister van Posten.

In die voorwaarden spreekt de subcommissie de wetsontwerp uit dat indien de Regering, ter gelegenheid van de parlementaire bespreking van het wetsontwerp houdende het statuut van de openbare rekenplichtige, ten voordele van het Bestuur der Posten de afwijking bepaald bij artikel 55 wenst te behouden, deze laatste in geen enkel geval afbreuk zou doen aan het principe van de juridictionele macht van het Rekenhof.

2) Onrechtmatige aansluitingen bij de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid (blz. 41).

Aan de hand van een nota van de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg werd op 19 februari 1957 het Rijksfonds voor verzekering tegen ziekte en invaliditeit ertoe aangezet niet meer over te gaan tot de terugvordering van de sociale verstrekkingen verleend aan werknemers wier onrechtmatige aansluiting bij de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid door deze met terugwerkende kracht werd geannuleerd.

La cour a contesté la légalité de cette note. d'autant plus que le procédé proposé est différent, et ce sans raison valable de celui qui est suivi dans les autres secteurs du régime social, ce qui entraîne pour le secteur intéressé, de même que pour le Trésor, un préjudice financier important.

Il y a lieu de noter que les versements des personnes assujetties [Jar erreur fi l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, ont été validés pour la période antérieure au 1er juillet 1965.

Il ne s'agit donc plus que de trouver une solution pour la période postérieure au 1er juillet 1965.

Aussi la Cour insiste-t-elle à cette occasion pour que les dispositions légales soient appliquées sans retard.

Un membre a attiré l'attention de la sous-commission sur la complication et le caractère délicat de la question ainsi soulevée. Les difficultés rencontrées résultent du fait que l'O. N. S. S. ne s'estime pas autorisé à trancher la question de l'assujettissement ou non d'une personne déterminée LIU régime instauré par l'arrêté-loi du 28 décembre 1944. L'Office national de sécurité sociale prend acte de l'inscription. Il ne se préoccupe nullement de la régularité de celle-ci.

D'autre part - et cette situation suscite également des difficultés: l'affiliation ne confère pas « ipso facto » un droit au paiement des avantages.

La question est d'ailleurs d'autant plus difficile à résoudre que les dispositions légales en vigueur, qui délimitent le champ d'application, sont plutôt vagues. Il y a lieu de signaler également que la jurisprudence n'est pas concordante en cette matière.

Signalons enfin que le rétablissement d'une situation normale deviendra sans doute possible grâce au projet de loi n° 390/1 (1966-1967) adopté par la Chambre. Tout dépendra de la façon dont la loi sera mise à exécution.

3) Participation d'une Régie à une société de droit privé (p. 43).

Par arrêté ministériel du 22 octobre 1963, la Régie des services frigorifiques de l'Etat belge a été autorisée à souscrire une part de 10 000 F dans le capital constitutif de la société anonyme « Transports frigorifiques belges ».

La Cour des comptes a fait observer au Ministre des Affaires économiques de l'époque que l'intervention du législateur est nécessaire pour régulariser cette situation. Le Ministre des Affaires économiques l'a d'ailleurs compris. Le projet, annoncé en 1965, n'a toutefois pas encore été déposé.

Le Vice-Premier Ministre a déclaré à ce sujet qu'à l'avenir la souscription de parts ne pourra avoir lieu qu'avec l'autorisation préalable du législateur.

Le passé sera régularisé par le biais de la loi de comptes, tel est le vœu exprimé de la sous-commission.

4) Application de la loi du 26 février 1958 complétant la loi provinciale et instituant une procédure en cas de refus par la Cour des comptes de viser les mandats de paiements relatifs aux dépenses provinciales.

Les données.

En cas de dissentiment au sujet de ces dépenses (si la Cour des comptes refuse donc de viser les mandats de

De wettelijkh eid van deze nota werd door het Hof betwist. temeer da ar het voorgestelde procédé verschilt - en dit zonder geldige reden - van de in de andere sectoren van het sociale stelsel gevolgde regeling en aldus aan die sector, alsmede aan de Schatkist, in belangrijke mate een geldelijk nadeel wordt berokkend.

Er zij genoteerd dat de stortingen LIan personen die bij vergissing onderworpen werden aan de besluitwet van 28 december 1944 gevalideerd werden, dit wat de periode vóór 1 juli 1965 betreft.

Er moet dus nog slechts een oplossing worden gevonden voor de periode na 1 juli 1965.

In dit verband dringt het Hof er dan ook op aan dat de wettelijke bepaling en zonder verwijl zouden worden toegepast.

Een lid maakte er de Subcommissie op attent dat de kwestie die hier wordt aangeraakt, ingewikkeld en delicaat is. De moeilijkheden die zich voordoen, spruiten voort uit het feit dat de R. M. Z. zich niet gemachtigd acht te beslissen over de vraag of een bepaald persoon al dan niet onderworpen is aan de bij de B. W. van 28 december 1944 tot stand gekomen regeling. De Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid neemt nota van de inschrijving. Zij bekommert zich geenszins om de rechtmatigheid van deze aansluiting.

Voorts - en hieruit spruiten eveneens moeilijkheden voort - geeft de aansluiting niet ipso facto recht op de uitkering der voordelen.

Trouwens, de kwestie is des te moeilijker op te lossen daar de wettelijke bepalingen die het toepassingsgebied omschrijven eerder vaag zijn. Ook zij aangestipt dat de rechtspraak in deze niet eensluidend is.

Ten slotte zij er aan herinnerd dat de terugkeer naar een normale toestand, wellicht mogelijk zal worden mede dank zij het wetsontwerp nr 390/1 (1966-1967) dat in de Kamer werd aangenomen. Alles zal dus afhangen van de manier waarop de wet zal worden uitgevoerd.

3) Deelhebbing van een Regie in een privaatrechtelijke vennootschap (blz. 43).

Bij ministerieel besluit van 22 oktober 1963 werd de Regie der Belgische Rijkskoel- en Vriesdiensten ertoe gemachtigd een aandeel ten belope van 10 000 F op te nemen in het stichtingskapitaal van de N. V. « Belgische Frigo-Transporten. »

Het Rekenhof heeft er de toenmalige Minister van Economische Zaken attent op gemaakt dat de tussenkomst van de wetgever nodig is om deze toestand te regulariseren. De Minister van Economische Zaken heeft dit trouwens ingezien. Het in 1965 aangekondigde ontwerp werd evenwel naH niet ingediend.

De Vice-Eerste Minister verklaarde in dit verband dat voor de toekomst de opnemng van aandelen slechts zal kunnen geschieden mits voorafgaande toelating van de wetgever.

Het verleden - en dit is de uitdrukkelijke wens van de subcommissie - zal geregulariseerd worden via de rekeningwet.

0) Toepassing van de wet van 26 februari 1958 tot aanvulling van de provinciale wet en instelling van een procedure in geval van weigering door het Rekenhof van het visum van de betalingsmandaten voor provinciale uitgaven.

De fegevens.

Ingeval van betwisting betreffende deze uitgaven (indien het Rekenhof dus weigert de betalingsmandaten voor pro-

paiement relatifs aux dépenses provinciales), le conseil provincial intéressé peut, par une résolution prise conformément à l'article Ier de la loi du 26 février 1958, contraindre la Cour à donner son visa. Dès ce moment, la responsabilité politique n'incombe plus à personne, à moins que les gouverneurs de province ne soumettent la décision en question à l'approbation du Roi, mais cette possibilité est quasiment inutilisée.

La position de la Cour.

La Cour des comptes demande dès lors que la loi du 26 février 1958 soit modifiée de manière à obliger le gouverneur de province de soumettre à l'approbation du Roi les décisions par lesquelles le Conseil provincial impose à la Cour des comptes de donner son visa.

Dans l'état de choses actuel, subsiste toujours l'éventualité d'une carence des autorités politiques, lesquelles, conformément aux articles 85, 89 et 125 de la loi provinciale, doivent normalement prendre connaissance des actes qui blessent l'intérêt général ou sortent des attributions des conseils provinciaux.

Pareille disposition ne nuirait en rien à l'autonomie provinciale. Il s'agit uniquement de veiller à ce que la responsabilité politique ne soit pas éludée et à ce que les décisions des différents conseils provinciaux restent parallèles.

La Cour fait également observer que la modification ainsi recherchée n'implique aucune critique portant sur la compétence des conseils provinciaux, mais vise plutôt l'utilisation qui est faite de cette compétence.

La position du Ministre de l'Intérieur.

Le Ministre de l'Intérieur a fait savoir à la sous-commission qu'il lui est impossible d'accéder à la suggestion formulée par la Cour des comptes. La solution qui est proposée entraverait, estime-t-il, la décentralisation qui est actuellement à l'ordre du jour.

Selon le Ministre, il faut également tenir compte du fait qu'une révision de la Constitution est en cours. Tout dépendra des options que prendra le constituant.

La position de la sous-commission.

De l'avis de la sous-commission, les arguments invoqués par le Ministre de l'Intérieur ne revêtent pas un caractère décisif.

Comme argument susceptible d'être éventuellement retenu, il y a le fait qu'une obligation éventuelle imposée au gouverneur serait contraire aux objectifs envisagés au moment de l'approbation de la loi de 1958.

Nonobstant cet argument, la sous-commission s'est cependant rendu compte que le système actuel nuit à l'intérêt général.

En effet, si le gouverneur de province ne porte pas à la connaissance du Ministre de l'Intérieur une transgression de la loi commise par le Conseil provincial, on est totalement impuissant. Cela implique simultanément l'apparition de situations discriminatoires; dans une province, par exemple, le sort des pensionnés est meilleur que dans une autre.

En conséquence, la sous-commission estime souhaitable qu'en cas de transgression de la loi, le gouverneur de la province soit tenu de porter la question à la connaissance du Ministre de l'Intérieur. C'est le seul moyen d'obtenir une jurisprudence uniforme.

vinciale uitgaven te viseren), kan de betrokken provinciale raad bij middel van een resolutie getroffen overeenkomstig artikel I van de wet van 28 februari, 1958 het Hof ertoe verplichten zijn visum toch te verlenen. Vanaf dat ogenblik draagt niemand nog politieke verantwoordelijkheid tenzij de provincieoverheerders de kwestie beslissing aan de Koning ter goedkeuring voorleggen, mogelijkheid waarvan praktisch geen gebruik gemaakt wordt.

De stelling van het Hof.

Het Rekenhof vraagt derhalve dat de wet van 26 februari, 1958 dermate zou gewijzigd worden dat de provincieoverheerders verplicht wordt de besluiten waarbij de provinciale Raad het Rekenhof oplegt zijn visum te verlenen, aan de goedkeuring van de Koning te onderwerpen.

In de huidige stand van zaken blijft steeds het uitblijven mogelijk van de tussenkomst van de politieke overheid, die normaal overeenkomstig de artikelen 85, 89 en 125 van de provinciale wet, moet kennis nemen van de beslissingen die het alom een belang raken of buiten de bevoegdheid van de provinciale raden vallen.

Dergelijke beschikking zou, niet schaden aan de provinciale autonomie. Het komt er enkel op aan te zorgen dat de politieke verantwoordelijkheid niet wordt ontlopen en dat de beslissingen van de onderscheiden provinciale raden gelijk zouden lopen.

Het Hof laat eveneens opmerken dat de nagestreefde wijziging geen kritiek inhoudt ten opzichte van de bevoegdheid van de provinciale raden, doch veeleer het gebruik van deze bevoegdheid beoogt.

De stelling van de Minister van Binnenlandse Zaken.

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft aan de Subcommissie laten weten dat het hem onmogelijk is in te gaan op de suggestie van de Rekenhof. Volgens hem zou de voorgestelde oplossing de decentralisatie in de weg staan, decentralisatie welke thans aan de orde van de dag is.

Ook moet volgens de Minister rekening worden gehouden met het feit dat een grondwetsherziening aan gang is. Alles zal afhangen van de opties die door de grondwetgever zullen worden genomen.

De zienswijze van de Subcommissie.

De door de Minister van Binnenlandse Zaken aangehaalde argumenten zijn volgens de subcommissie niet van doorslaggevende aard.

Als argument dat eventueel zou kunnen worden weerhouden is er het feit dat een eventuele verplichting, die aan de gouverneur wordt opgelegd, in strijd zou zijn met de overheden die werden nagestreefd ten tijde van de goedkeuring van de wet van 1958.

Niettegenstaande dit argument gaf de subcommissie er zich evenwel rekenschap van dat de huidige regeling het algemeen belang schaadt.

Inderdaad, indien de provincieoverheerders een door de provinciale raad bedreven wetsovertreding niet ter kennis brengt van de Minister van Binnenlandse Zaken, staat men volkomen machteloos. Dit brengt meteen mee dat er discriminatoire toestanden het leven zien: in de ene provincie wordt men bvb. inzake pensioenen beter behandeld dan in andere.

Bijgevolg acht de subcommissie het wenselijk dat in geval van wetsovertreding de provincieoverheerders ertoe verplicht zou zijn de aangelegenheid ter kennis te brengen van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dit is het enige middel om tot eenvormige rechtspraak te komen.

Evidemment, il n'appartient pas au gouverneur de province de juger s'il y a ou non transgression de la loi. S'il en était ainsi, on retomberait dans le mal aujourd'hui dénoncé.

En tout cas, le gouverneur devrait être obligé de saisir le Ministre compétent de l'affaire, dès que la Cour a refusé son visa. Il n'est ainsi porté nulle atteinte à l'autonomie provinciale. Il s'agit uniquement de trouver un moyen de contraindre les provinces au respect de la loi.

5) Caisse de secours et de prévoyance en faveur des victimes des accidents du travail. Application abusive de la prescription quinquennale prévue à l'article 2277 du Code civil (page 72),

A. - Les dispositions de l'article 2277 du Code civil, selon lesquelles tout ce qui est payable par année ou à des termes périodiques plus courts se prescrit par cinq ans, ont été appliquées aux créances résultant du paiement indéfini des allocations fixées par l'arrêté du Régent du 19 octobre 1944.

Etant donné qu'il s'agit en l'occurrence de la récupération d'un capital formé par les allocations incluses, il aurait fallu - selon la Cour des comptes - appliquer plutôt la prescription trentenaire.

Il est évident que des aspects sociaux se dissimulent derrière cette question.

Il n'empêche cependant que la prescription quinquennale ne peut entrer en ligne de compte que si une loi d'exception le prévoit.

Il semble cependant que le Ministre prendra difficilement une initiative de ce genre. Le danger est grand, en effet, de voir ce précédent invoqué par d'autres organismes d'intérêt public qui souhaitent également pouvoir appliquer la prescription quinquennale.

Un nouveau projet en matière d'accidents du travail sera déposé sous peu. Cette occasion sera mise à profit pour régler le problème.

B. - La prescription quinquennale a également été appliquée à tort pour justifier l'abandon des cotisations restant dues au 31 décembre 1959 à l'ancien Fonds spécial pour la réparation des dommages résultant des accidents du travail causés par faits de guerre, organisme dont les attributions ont été transférées à la Caisse de secours et de prévoyance.

Toutefois, étant donné que ces cas ne peuvent plus se présenter sous la législation actuelle, la sous-commission estime que cette affaire peut être considérée comme terminée.

6) Caisse Nationale de Pensions de Retraite et de Survie. Interprétation de l'article 21 de la loi du 12 février 1963 (p. 74).

Deux problèmes se posent à ce sujet:

- d'une part, la question du décalage des versements;
- d'autre part, le problème des versements manquants.

a) En vertu du § 1er du dit article 21, la majoration de rente de vieillesse est due si des versements ont été effectués pour chaque année civile, à concurrence d'un certain montant minimum. Les versements sont donc définitivement liés à une année civile bien déterminée. Les transferts à des années civiles antérieures ou postérieures, en vue de compléter les versements manquants ou insuffisants desdites années, sont donc illégaux. Néanmoins ce transfert a été rendu possible par une circulaire ministérielle,

Vanzelfsprekend hoort het niet aan de provincieoverneur te oordelen of er al dan niet wetsovertreding bestaat. Ware dit zo, dan zou men vervallen in het euvel dat vandaag de dag wordt gesteld.

De gouverneur zou in elk geval ertoe verplicht moeten worden de zaak aanhangig te maken bij de bevoegde Minister, zodra het Hof zijn visum heeft geweigerd. Aan de provinciale autonomie wordt aldus niet getornd. Het komt er enkel op aan een middel te vinden om de provincies ertoe te verplichten de wet na te leven.

5) Steun- en Voorzorgskas ten behoeve van door arbeidsongevallen getroffen. Onrechtmatige toepassing van de verjaring bedongen bij artikel 2277 van het Burgerlijk Wetboek (blz. 73).

A. - Op de vorderingen wegens onrechtmatige uitkering van de toelagen bepaald bij het besluit van de Regent van 19 oktober 1944 werden de bepalingen toegepast van artikel 2277 van het Burgerlijk Wetboek, volgens welke al hetgeen betaalbaar is per jaar of bij kortere termijnen verjaart na verloop van 5 jaren.

Aangezien het hier de terugvordering betreft van een kapitaal gevormd door onrechtmatige uitkeringen, had men veeleer - aldus het Rekenhof - de dertigjarige verjaring moeten toepassen.

Vanzelfsprekend gaan ook achter deze kwestie sociale aspecten schuil.

Dit neemt evenwel niet weg, dat de vijfjarige verjaring slechts in aanmerking kan komen indien Z111ksin een uitzonderingswet wordt voorzien.

Het blijkt evenwel dat de Minister er moeilijk voor te vinden zal zijn om dergelijk initiatief te nemen. Het gevaar is immers groot dat dit als precedent wordt ingeroepen door andere instellingen van openbaar nut die eveneens wensen de vijfjarige verjaring te kunnen toepassen.

Een nieuwontwerp inzake arbeidsongevallen zal eendag worden ingediend. Van deze gelegenheid zal worden gebruik gemaakt om dit probleem te regelen.

B. - De vijfjarige verjaring werd ook ten onrechte toegepast om de afstand te rechtvaardigen van de bijdragen die op 31 december 1959 nog verschuldigd waren aan het gewezen speciaal fonds voor het herstel der schade voortvloeiend uit arbeidsongevallen gevolg van oorlogsfeiten, instelling waarvan de bevoegdheden werden overgedragen aan de Steun- en Voorzorgskas.

Het gaat hier evenwel om zaken die, op grond van de huidige wetgeving, niet meer kunnen voorkomen en derhalve oordeelt de subcommissie dat de kwestie als afgedaan kan worden beschouwd.

6) Rijkskas voor Ruse- en Overlevingspensioenen, Interpretatie van artikel 21 van de wet van 12 februari 1963 (blz. 75),

In dit verband rijzen er twee problemen:

- enerzijds de kwestie van de verschuiving van stortingen;
- anderzijds het probleem van de ontbrekende stortingen.

a) Krachtens § 1 van bedoeld artikel 21 is de oudedomsrentebijslag verschuldigd indien voor elk kalenderjaar stortingen zijn verricht ten behoeve van een bepaald minimumbedrag. De stortingen zijn dus definitief verbonden aan een bepaald kalenderjaar. De overdrachten naar vorige of volgende kalenderjaren om de voor die jaren ontbrekende of ontoereikende stortingen aan te vullen zijn dus onwettelijk. Niettemin werd deze overdracht mogelijk gemaakt bij ministerieel rondschrijven,

POLir mettre fin à cette situation illégale, un arrêté royal devrait être pris.

b) L'article 21, § 3, vise à octroyer, pour la période antérieure au 1er janvier 1963, des versements fictifs en faveur des assurés dont la carrière ne présente dans l'ensemble qu'un seul versement manquant ou insuffisant par période de cinq ans.

Or, en fait, il est accordé à tout intéressé le bénéfice d'un versement supplémentaire par période de cinq années, quel que soit le nombre de versements manquants ou insuffisants.

En l'absence d'une autorisation du législateur, une telle extension du § 3 ne peut se justifier.

■ " ■

De la lettre envoyée le 19 mai 1967 par le Ministre de la Prévoyance sociale au Vice-Premier Ministre et reproduite en annexe au présent rapport, il apparaît que ce sont toujours les mêmes arguments qui reviennent.

Dès lors, la sous-commission a estimé que le moment était venu de prendre position.

Elle a proposé:

la que le Ministre de la Prévoyance sociale prenne sans délai un arrêté royal portant régularisation de la question du transfert;

2° qu'une loi règle la question des versements manquants.

7) Caisse nationale des pensions pour employés. Contrôle des organismes assureurs (p. 78).

A l'exception de la Caisse nationale des pensions pour employés et de la Caisse générale d'épargne et de retraite, les organismes assureurs auxquels les employeurs versent directement une partie de la cotisation de pension des employés sont des sociétés de droit privé, échappant au contrôle de la Cour.

Le contrôle interne, qui était exercé auparavant par la Caisse nationale des pensions pour employés, est confié depuis 1960 au Ministre de la Prévoyance sociale.

Ce contrôle est néanmoins encore toujours exercé par la Caisse nationale des pensions pour employés et ce en raison du manque de personnel compétent, qui constitue un obstacle insurmontable pour le Ministre de la Prévoyance sociale.

Cet argument est pertinent. Il n'empêche cependant qu'en cette matière le Pouvoir exécutif n'est pas sans reproche. Il aurait dû être attentif aux difficultés de recrutement au moment où il a invité le Pouvoir législatif à transférer le contrôle au Ministre de la Prévoyance sociale.

Il sera insisté auprès du Ministre intéressé pour qu'il soit mis fin à cette situation irrégulière.

Comme la Cour le souligne, la pénurie de personnel ne peut cependant constituer un obstacle permanent. Le Ministre pourrait, le cas échéant, faire appel à des agents d'autres départements.

Le Ministre de la Prévoyance sociale a fait savoir que, grâce notamment au recrutement d'un actuaire - sans doute en recrutera-t-on encore un second - ce contrôle pourra se faire sous peu.

Un membre a fait observer à ce sujet que la question a perdu beaucoup de son importance, par suite de la fusion des différents régimes de pension (arrêté royal n° 50, du 24 octobre 1967).

Om aan deze onwettelijke toestand een einde te maken zou een koninklijk besluit moeten worden genomen,

b) Artikel 21, § 3, strekt ertoe voor het tijdperk dat 1 januari 1963 voorafgaalt fictieve stortingen toe te kennen aan de verzekerden waarvan de loopbaan in totaal slechts een ontbrekende of ontoereikende storting per periode van 5 jaar vertoont.

In feite wordt aan iedere bijslaagerechtigde, ongeacht het aantal ontbrekende of ontoereikende stortingen, het voordeel van een blijvende storting per periode van 5 jaar toegekend.

Bij ontstentenis van een machtiging van de wetgever is dergelijke uitbreiding van § 3 onverantwoord.

• • •

Uit de brief welke op 19 mei 1967 door de Minister van Sociale Voorzorg aan de Vice-Eerste Minister werd gezonden - en die in bijlage aan dit verslag wordt afgedrukt - blijkt dat het steeds dezelfde argumenten zijn die terugkomen.

De subcommissie meende dan ook dat het ogenblik was aangebroken om positie te nemen.

Zij stelde voor:

1° dat de Minister van Sociale Voorzorg zonder dralen een koninklijk besluit zou nemen waarbij de kwestie van de transfert wordt geregulariseerd;

2° dat de kwestie van de ontbrekende stortingen bij wet zou worden geregeld.

7) Nationale Kas voor Bediendenpensioenen, Controle op de verzekeringsinstellingen (blz. 79).

Met uitzondering van de Nationale Kas voor Bediendenpensioenen en de Algemene Spaar- en Lijfrentekas, zijn de verzekeringsinstellingen, waarvan de werkgevers rechtstreeks een gedeelte storten van de pensioensbijdrage van de bedienden, privaatrechtelijke maatschappijen die aan de controle van het Rekenhof ontsnappen.

De interne controle welke voorheen werd uitgeoefend door de Nationale Kas voor Bediendenpensioenen, werd sinds 1960 aan de Minister van Sociale Voorzorg toe- vertrouwd.

Niettemin is het zo, dat die controle nog steeds wordt verricht door de Nationale Kas voor Bediendenpensioenen, zulks orndat het gebrek aan bekwaam personeel voor het Ministerie van Sociale Voorzorg een onoverkomelijke hinderpaal betekent.

Dit argument is gegrond. Het riernt echter niet weg dat de Llitvoerende Macht in deze nier vij uitqaat. De recruteringsnoeilijkheid en hadden haar aandacht moeten weerhouden op het ogenblik dat zij er de Wetgevende Macht om verzocht heeft de controle aan de Minister van Sociale Voorzorg over te dragen.

Bij de betrokken Minister zal worden aangedrongen opdat aan die onregelmatige toestand een einde wordt gemaakt.

De personeelsschaarste mag evenwel, zoals het Hof aanstipt, niet een blijvend beletsel vormen. Desnoods zou de Minister een beroep kunnen doen op personeelsleden van andere departementen.

Door de Minister van Sociale Voorzorg werd medegedeeld dat mede dank zij de aanwerving van een actuaire - wellicht zal er ook nog een tweede worden aariqeworden - deze controle eenlang zal kunnen plaats hebben.

Een lid deed in dit verband opmerken dat wegens de samensmelting van de verschillende pensioenregelingen (koninklijk besluit n° 50 van 24 oktober 1967) de kwestie van haar belang heeft verloren.

Seule la gestion des réserves des organismes assureurs se rapportant aux pensions ayant pris cours avant le 1er janvier 1968 reste soumise au contrôle.

Entre-temps - et plusieurs membres de la sous-commission ont fortement insisté sur ce point - un terme doit être mis, au contrôle exercé par la Caisse nationale, lequel se substitue au contrôle ministériel.

8) Office des Séquestres.
Application des articles 26 et 28
de la loi du 14 juillet 1951 (p. 84),

La COIII' des Comptes a obtenu du Ministre des Finances qu'il assure désormais une stricte application de l'article 28 de la loi précitée.

De même, après avoir longtemps insisté et après que de nombreux millions aient été payés indûment, la Cour a finalement obtenu satisfaction en ce qui concerne l'interprétation de l'article 26.

9) Office national de sécurité sociale.
Application du régime de la sécurité sociale
à l'enseignement gardien, primaire, moyen, normal,
technique et artistique
ainsi qu'au personnel de ces établissements (page 86).

Il convient de donner aussi rapidement que possible une base légale au régime qui est appliqué provisoirement par l'Office national, et qui équivaut à appliquer effectivement le régime de la sécurité sociale au personnel enseignant et administratif desdits établissements qui ne bénéficie pas de subventions-traitements de l'Etat et ne peut prétendre aux avantages sociaux prévus par la loi du 29 mai 1959.

Le Vice-Premier Ministre a fait observer que cette question n'est pas perdue de vue. Un nouveau groupe de travail a d'ailleurs été créé, qui a été chargé d'étudier à nouveau la question de l'application de la sécurité sociale à l'enseignement primaire et à l'enseignement moyen.

Cependant le problème est si complexe que la mission de ce groupe de travail, prendra plusieurs mois.

Cette question pourrait éventuellement être réglée dans le cadre du projet de loi n° 390/1 (1966-1967) adopté par la Chambre. Il n'est toutefois pas certain que l'on réussira à trouver la solution adéquate.

Cette question - ainsi qu'il a été dit déjà - est complexe, et la recherche d'une solution sur la base de la loi du 14 juillet 1964 n'a d'ailleurs abouti à aucun résultat.

Le présent rapport a été adopté à l'unanimité par la Commission des Finances, le 14 novembre 1968.

Le Rapporteur,

Gérard DELRUELLE.

Le Président,

A.DEQUAE.

Aileen het beheer van de reserves der verzekeringsinstellingen met betrekking tot de pensioenen ingegaan vóór 1 januari 1968 blijft aan de controle onderworpen.

Ondertussen - en verscheidene leden van de subcommissie drongen hier sterk op aan - moet een einde gemaakt worden aan de controle uitgeoefend door de Nationale Kas, die in de plaats gesteld wordt van de ministeriële controle.

8) Dienst van het Sekwester.
Toepassing van de artikelen 26 en 28
van de wet van 11 juli 1951 (blz. 85).

Het Rekenhof heeft van de Minister van Financiën kunneri verkrijgen dat hij artikel 28 van voormelde wet voortaan strikt zal toepassen.

Ook bekwam het Hof, na lang aandringen en nadat ettelijke miljoenen ten onrechte werden uitbetaald, ten slotte voldoening wat de interpretatie betreft van artikel 26.

9) Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid,
Toepassing van het stelsel van de Maatschappelijke Zekerheid op de instellingen voor kleuter-, lager-, middelbaar-, normaal-, technisch- en kunstonderwijs en op het personeel van die instellingen (blz. 87).

Aan de door de Rijksdienst voorlopig toegepaste regeling die neerkomt op de effectieve toepassing van het stelsel van de Maatschappelijke Zekerheid op de gesluisde onderwijzinrichtingen, en het onderwijzend en bestuurlijk personeel van deze inrichtingen dat geen weddetoelagen van de Staat geniet noch aanspraak kan maken op de sociale voordelen voorzien bij de wet van 29 mei 1959, dient zo spoedig mogelijk een wettelijke basis te worden gegeven.

De Vice-Eerste Minister deed opmerken dat deze kwestie niet uit het oog wordt verloren. Een nieuwe werkgroep werd trouwens in het leven geroepen die ermee belast werd de kwestie van de toepassing van de Maatschappelijke Zekerheid op het lager en middelbaar onderwijs opnieuw te studie te nemen.

Het probleem is evenwel dermate ingewikkeld dat de opdracht van deze werkgroep ettelijke maanden in beslag zal nemen.

Eventueel zou deze kwestie kunnen geregeld worden in het kader van het door de Kamer goed gekeurde wetsontwerp n° 390/1 (1966-1967). Het is evenwel niet zeker dat men er zal in slagen de gepaste oplossing te vinden.

Deze kwestie is - zoals reeds gezegd - zeer ingewikkeld en het zoeken naar een oplossing aan de hand van de wet van 14 juli 1964 heeft, trouwens, geen resultaat opgeleverd.

Dit verslag werd op 14 november 1968 door de Commissie voor de Financiën eenparig aangenomen.

De Verslaggever,

Gérard DELRUELLE.

De Voorzitter,

A.DEQUAE.

ANNEXE.

Monsieur W. DE CLERCQ,
Vice-Premier Ministre
et Ministre du Budget,
30, rue Joseph II,
Britannia E011se,
BRUXELLES 1,

Cher Collègue,

En réponse à votre lettre du 5 mai 1967, ref. AS/EL 14348, j'ai l'honneur de justifier ci-après en détail l'interprétation donnée par le service des pensions de vieillesse à l'article 21 de la loi du 12 février 1963 relative à l'organisation d'un régime de pension de retraite et de survie au profit des assurés libres.

La première observation de la Cour des comptes concerne le décalage des versements. La Cour des comptes estime que l'application de cette règle est illégale parce qu'«OIL ne lui trouve de base ni dans la législation, ni dans la réglementation,

Le Service des pensions de vieillesse fait remarquer que si l'article 21 de la loi du 12 février 1963 stipule que les versements doivent être effectués «POIL» chaque année civile, il ne dit pas qu'ils doivent se faire au cours de chaque année civile.

Le chapitre II de l'arrêté d'exécution du 6 mai 1963 n'est pas d'ailleurs en contradiction avec la règle du décalage des versements dont il est question plus haut.

Etant chargé de l'exécution de cet arrêté, le Ministre de la Prévoyance sociale peut donc autoriser l'application de cette règle.

Par ailleurs, la règle contestée est très ancienne et jusqu'à ce jour elle n'avait jamais donné lieu à des observations de la part de la Cour des comptes. Elle figure déjà dans une communication du 13 mars 1936 (ref. Ministère du Travail et de la Prévoyance sociale, Direction générale des pensions de vieillesse, contentieux, n° 800/1272), adressée par Monsieur le Ministre Déciatrc à la Caisse de Retraite.

Par ailleurs, le 15 décembre 1944 le Ministre du Travail, et de la Prévoyance sociale de l'époque, M. Van Acker, a donné l'autorisation à la Caisse de Retraite de considérer les cartes de versement des assurés, nés de juillet il novembre inclus, qui lui avaient été transmises avant le 31 décembre 1941 comme étant transmises il temps pour l'octroi des avantages à charge de l'Etat (circulaire du Ministère du Travail, et de la Prévoyance sociale, Service des pensions de retraite, 2° section, Secrétariat nv JG/P 01LJ43).

La lettre du Ministre de la Prévoyance sociale du 5 janvier 1965 à la Caisse d'Epargne et de Retraite continuant d'autoriser le décalage ne visait donc que la poursuite d'une pratique déjà admise sous la législation précédente.

La deuxième observation de la Cour des comptes concerne les versements manquants et la réglementation prévue à l'article 21, § 3. de la loi du 12 février 1963,

Ce texte doit être considéré à la lumière des travaux préparatoires. Si l'interprétation de la Cour des comptes était exacte, la réponse du Ministre de l'époque il une question posée au Sénat au cours de ces travaux serait incompréhensible. Je joins cette question et cette réponse en annexe,

r"ttire, en outre, votre attention sur les mots «dans l'ensemble», figurant à l'article 21, § 3. Ces mots doivent être interprétés dans le sens de «pour toute la période dont il est question au §", première ligne», et non dans le sens de «pour chaque période de cinq ans».

Cette même expression figurait d'ailleurs déjà à l'article 48, § 3, des lois coordonnées du 2 septembre 1946, modifiées par la loi du 30 décembre 1950. L'interprétation actuelle du Service des pensions de retraite est tout à fait conforme à celle qui avait été donnée à la même expression sous le régime des lois coordonnées.

Selon le Service, la seule interprétation logique pouvant être donnée aux mots, «dans l'ensemble», est qu'il faut additionner toutes les périodes de cinq ans, après quoi on examinera combien la carrière compte de périodes de ce genre antérieures au 1er janvier 1963 et combien d'années peuvent manquer globalement.

Si telle n'est pas l'interprétation qu'il faut donner aux mots «dans l'ensemble», on peut se demander ce qu'ils viennent faire dans ce texte.

Votre dévoué.

(s.) P. DE PAEPE.

BIJLAGE.

De heer W. DE CLERCQ,
Vice-Eerste Minister
en Minister van Begroting,
Jozef II straat 30,
Britannia House,
BRUSSEL 4.

Waarde Collega,

In antwoord op uw schrijven van 5 mei 1967, ref. AS/EL 14318, heb ik de heer U hierna in detail de interpretatie te verantwoorden, welke door de Dienst voor ouderdomspensioenen gegeven wordt aan artikel 21 van de wet van 12 februari 1963 betreffende de inrichting van een ouderdoms- en overlevingspensioenregeling, ten behoeve van de vrijwillig verzekerden.

De eerste bemerking van het Rekenhof betreft de regel van de verschuiving van stortingen. Het Rekenhof acht de toepassing van deze regel onwettelijk omdat daarvoor noch in de wetgeving, noch in de reglementering een grondslag zou kunnen gevonden worden.

De Dienst voor ouderdomspensioenen laat opmerken dat artikel 21 van de wet van 12 februari 1963 wel zegt dat stortingen moeten verricht zijn «voor» elk kalenderjaar, maar niet tijdens elk kalenderjaar.

Het hoofdstuk II van het uitvoeringsbesluit van 6 mei 1963 is evenmin in tegenstrijd met de voornoemde regel der verschuiving van stortingen.

De Minister van Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit en kan dus de toepassing van deze regel toelaten.

De betwiste regel is trouwens zeer oud en had tot dusver nooit aanleiding gegeven tot opmerkingen vanwege het Rekenhof. Hij komt reeds voor in een mededeling van 13 maart 1936, ref. Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg, Algemene Directie der ouderdomspensioenen, Betwiste Zaken, n° 800/1272, gericht door de heer Minister Delattre aan de Lijfrentekas,

Overlgeus heeft op 15 december 1941 de toenmalige Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg, de heer Van Acker aan de Lijfrentekas toelating gegeven om de stortingskaarten van verzekerden geboren van juli tot november inbegrepen en die haar werden overgemaakt voor 31 december 1941, te beschouwen als zijnde op tijd overgemaakt voor de toekenning van de voordelen ten laste van de Staat (Circulaire van het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg, Dienst voor ouderdomspensioenen, 2° sectie, Secretariaat n° JG/P 01LJ43).

De brief van de heer Minister van Sociale Voorzorg van 5 januari 1965 aan de Algemene Spaar- en Lijfrentekas waarbij de regel der verschuiving verder wordt toegelaten was dus niet anders dan een voortzetting van een onder de vorige wetgeving reeds bestaande praktijk.

De tweede bemerking van het Rekenhof betreft de ontbrekende stortingen en de regeling voorkomend in artikel 21, § 3, van de wet van 12 februari 1963.

Deze tekst moet gezien worden in het licht van de voorbereidende werken. Ware de interpretatie die het Rekenhof suggereert juist, dan zou een antwoord van de toenmalige Minister op een vraag gesteld in de Senaatcommissie bij de voorbereiding van de wet onbegrijpelijk zijn. Ik voeg deze vraag en dit antwoord hierbij in bijlage.

Ik vestig bovendien de aandacht op de woorden «in totaal» voorkomend in artikel 21, § 3. Deze woorden moeten geïnterpreteerd worden in de zin van «voor heel de periode waarvan sprake in § 1. eerste lid», en niet in de zin van «voor elke periode van vijf jaar».

Dezelfde uitdrukking kwam trouwens reeds voor in artikel 48, § 3, van de op 12 september 1946 samenqordende wetten, zoals gewijzigd bij de wet van 30 september 1950. De huidige interpretatie aan deze uitdrukking gegeven door de Dienst voor ouderdomspensioenen is volledig conform aan deze gegeven aan dezelfde uitdrukking onder het stelsel van de samenqordende wetten.

De enige logische interpretatie welke volgens de Dienst aan de woorden «in totaal» kan gegeven worden is dat er een samenvoeging moet gebeuren van alle perioden van vijf jaar, waarna men dan zal nagaan hoeveel zulke perioden er zijn in de loopbaan voor 1 januari 1963 en meten hoeveel jaren er in globo mogen ontbreken.

Als men niet deze betekenis geeft aan de woorden «in totaal» dan kan men zich afvragen of deze woorden nog enige betekenis hebben.

Uw dienstwillig,

(get.) P. DE PAEPE.

ANNEXE A LA LETTRE
DU MINISTRE DE LA PREVOYANCE SOCIALE,

Un autre membre de la Commission désire rait. savoir quelle sera la situation réservée aux assurés libres qui, bien qu'étant affiliés à une caisse de pension. ont. jusqu'il présent, payé leur cotisation de pension de façon irrégulière ou incomplète.

Il aimerait, si possible voir la situation illustrée par quelques exemples.

Réponse:

S'ils ont effectué jusqu'à présent des versements incomplets ou irréguliers, ils n'obtiendront éventuellement qu'une majoration partielle. Une disposition extrêmement importante en ce qui les concerne, est celle qui admet un versement manquant (ou incomplet) par période ou partie de période de 5 ans et qui considère les versements afférents à la période de 1939 à 1945 inclusivement comme ayant été opérés (voir art. 21, § 3).

Exemple:

Un assuré libre, marié, né en 1900, a cotisé dans le cadre des lois coordonnées; il a versé 72 F en 1932, 120 F pour chacune des années 1934, 1936, 1938, 1947 à 1949 inclusivement, 360 F pour chacune des années 1951 à 1951 inclusivement et 1958 à 1962 inclusivement. A partir de 1963 et jusqu'en 1965, il verse annuellement 2000 F. L'index est à 112,75 en 1963, et passe à 115,5, en 1965. L'intéressé habite une commune de 15 000 habitants. il possède sa maison dont le revenu cadastral est de 4:000 P, il a un livret de caisse d'épargne de 150 000 F et des revenus professionnels estimés à 5000 F par an.

a) Versements :

Versements manquants: 27 - 25 = 2.

b) Enquête sur les ressources:

Revenus professionnels	F	5000
Revenus immobiliers (R., C.)		1000
Revenus de capitaux (150000 X 0,05)		7500

Total	F	16500
Plafond		12500

Excédent '1000

c) Majoration complète:

Année 1900, marié	P	20705
Index 5 % (115,5)		+ 1035

Total	F	21710

d) Calcul du droit:

Majoration complète	F	2174:0
Excédent de ressources		-1000
Versements manquants 2(2/4:5 de 2174:0)		- 966

Majoration octroyée F 16774:

Sa pension de retraite sera de,

Lois coordonnées :

72 X (5,293 - 5,059)	F	17
120 X (4,830 - 4,604)		27
120 X (4,383 - 4,166)		26
120 X (3,953 - 3,74:6)		25
120 X (2269 - 1,800)		56
360 X (1,653 - 1,106)		197
360 X (0,737 - 0,192)		196

Total F 54:4

Intervention de l'Etat F 272

Total, rente à 65 ans F 816

Pension en application de la présente loi:

2 000 X 0,174:3 X 1,05

1,025 F 357

Pension de retraite totale F 1 173

A 65 ans, la pension qui, lui sera servie annuellement s'élèvera donc à 1 173 + 16774: = 17947 F pour un total de versements de 8 032 F pour toute sa carrière.

(Rapport du Sénat du 10 janvier 1963, n° 70, pages 14-15, session 1962-1963.)

BIJLAGE AAN DE BRIEF
VAN DE MINISTER VAN SOCIALE VOORZORG.

Met een andere vraag wenste een medelid te vernemen wat de toestand zal zijn van de vrtj-verzekerden die, alhoewel aangesloten bij een pensioenkas tot hertoc onregelmatig of onvolledige bijdragen betaalden.

Indien mogelijk zou hij onder vorm van enkele voorbeelden de toestand willen zien toelichten.

Antwoord:

Indien zij tot hertoe onvolledige stortingen of onregelmatige stortingen verrichtten, dan zullen zij gebeurlijk nog slechts een onvolledige toeslag bekomen. Voor hem is van kapitaal belang de bepaling waarbij een ontbrekende storting (of onvoldoende storting) per periode of gedeelte van periode van 5 jaar is toegeteaten en waarbij de stortingen voor de jaren 1939 tot en met 1945 worden aangezien als zijnde verricht (zie art. 21, § 3).

Voorbeeld :

Een in 1900 geboren vrijwillig verzekerde heeft bijdragen gestort in het raam van de gecoördineerde wetten : bij heeft 72 P gestort in 1932, 120 F in elk van de jaren 1934, 1936, 1938, 1917 tot en met 1949; 360 F in elk van de jaren 1951 tot en met 1954; en 1958 tot tot en met 1962. Vanaf 1963 en tot 1965 stort hij jaarlijks 2000 F. Het indexcijfer bereikt 112,75 in 1963 en stijgt tot 115,5 in 1965. Hij woont in een gemeente met 15000 inwoners, heztt een eigen huis met een kadastraal inkomen van 4:000 P, len spaarboekje illet een kapitaal van 150 000 F en beschikt over bedrijf inkomsten, die geraamd worden op 5 000 F per jaar.

a) Stortingen:

Ontbrekende stortingen : 27 - 25 = 2.

b) Onderzoek naar de bestaansmiddelen :

Bedrijfsinkomsten	F	5000
Inkomsten uit onroerende goederen (K.I.)		4000
Inkomsten uit kapitalen (150 000 X 0,05)		7500

Totaal	F	16500
Grens		12500

Excedent 4000

c) Volledige bijslag:

[aar 1900, gebuwd	F	20705
Indexcijfer 5 % (115,5)		+ 1035

Totaal	F	21710

d) Berekening van het recht:

Volledige toeslag	F	21740
Bestaansmiddelenoverschot		-1000
Ontbrekende storting n 2 (2/45 van 21 74:0)		- 966

Toegekende bijlag F 16774:

Zijn ouderdomspensioen bedraagt:

Gecoördineerde wetten:

72 X (5,293 - 5,059)	F	17
120 X (4,830 - 1,604)		27
120 X (4,383 - 4 166)		26
120 X (3,953 - 3,716)		25
120 X (2269 - 1,800)		56
360 X (1,653 - 1,106)		197
360 X (0,737 - 0,192)		196

Totaal F 544

Rijksbijdrage P 272

Totaal van de rente op 65 [aar P 816

Pensioen bij toepassing van deze wet :

2000 x 0,1743 x 1,05

1,025 P 357

Totaal van het ouderdomspensioen F 1173

Op 65 [aar zal het pensioen, dat hem jaarlijks wordt uitgekeerd 1 173 + 16 774 = 17 947 F bedragen voor een som van 8032 F aan stortingen gedurende gans zijn loopbaan.

(Verslag voor Senaat, 10 januari 1963, zitting 1962-1963, n° 70, blz. 1f-15.)